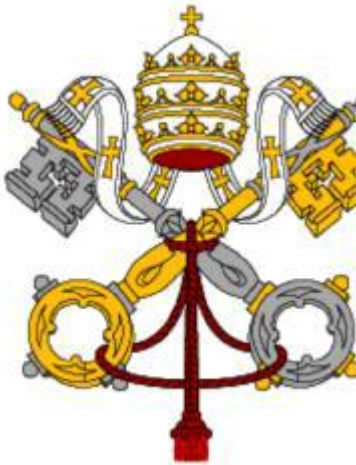

Papieskie roszczenia władzy

Tu widoczny jest herb Państwa Watykańskiego. Zauważ koronę na szczycie, symbol władzy papieskiej. Jest to korona trójwarstwowa, który jest również nazywana tiarą lub *triregno* z łaciny.

O zakresie papieskiej godności, autorytetu lub władzy i nieomyślności. (Quoad ea quae concernunt papae dignitatem, auctoritatem, seu potestatem, et infallibilitatem.)

1. "Papież jest w godności tak wielkiej i tak wysokiej, że nie jest on tylko człowiekiem, ale jakby był Bogiem, i wikariuszem Boga".

(#1. "Papa tantae est dignitatis et cesitudinis, ut non sit simplex homo, sed quasi Deus, et Dei vicarius.")

13. "Dlatego papież jest ukoronowany potrójną koroną, jako król nieba i ziemi i niższych regionów".

(#13. Hinc Papa triplici corona coronatur tanquam rex coeli, terre et inferorum.")

Jan XXIII noszący *triregno* koronę, wręczoną mu w 1959 roku

18. "Co się tyczy władzy papieskiej, papież jest, jakby był Bogiem na ziemi, jedynym suwerenem wszystkich wiernych Chrystusa, królem królów, o bogatej nieprzerwanej władzy, powierzonej mu przez wszechmocnego Boga do rządzenia ziemskimi i niebieskimi królestwami".

(#18. "Deveniendō ad Papae auctoritatem, Papa est quasi Deus in terra unicaus Christifidelium princeps, regum omnium rex maximus, plenitudinem potestatis continens, cui terreni simul, ac coelestis imperii gubernacula ab omnipotenti Deo credita sunt.")

30. "Papież jest tak wielkim autorytetem i władzą, że jest w stanie zmienić, oświadczać, lub zinterpretować nawet boskie prawa."

(#30. "Papa tantae est auctoritatis et potestatis, ut possit quoque leges divinas modificare, declarare, vel interpretari, ad num.")

Źródło: Ferrari Lucius, "Papa", art. 2, w jego *Prompta Bibliotheca Canonica, Juridica, Moralis, Theologica, Ascetica, Polemica, Rubristica, Historica*. ("Handy Biblioteka"), tom. 5, opublikowane w Petit-Montrouge (Paryż) przez JP Migne, 1858 edition, kolumny 1823, po łacinie.

Oto odpowiednie [Zeskanowane strony z Bibliotheca Prompta Ferrari](#) dla tych którzy chcieliby, aby zobaczyć oryginalny tekst łaciński z powyższych cytatów

Te papieskie roszczenia, aby uwzględnić przypuszczalne prawo do zmiany praw boskich Boga, zostało specyficznie przewidziane w Księdze Daniela:

Dan 7:25 A on będzie mówił wielkie słowa przeciwko Najwyższemu, i zdierać Świętych z Najwyższego, i myśleć by zmienić czasy i prawa: (z Najwyższego) i będą wydani w jego ręce aż do czasu i godziny, i podziału czasu.

Godnym uwagi jest fakt, że pierwszym zapisem, za pomocą którego biskup z Rzymu usiłował rządzić Kościołem chrześcijańskim był edykt w Sprawie niedzieli. Zwyczajem wszystkich kościołów było świętować Paschę, ale z tą różnicą, że podczas gdy Kościoły wschodnie obchodziły ją czternastego dnia pierwszego miesiąca, bez względu na dzień w tygodniu, w którym to mogło być, to kościoły zachodnie obchodziły ją w niedzielę następującą po tym dniu, a raczej na następną niedzielę Wielkiego Piątku. Victor, biskup Rzymu, w roku 196 (36) wziął na siebie, aby wymusić rzymski zwyczaj na wszystkich kościołach, to jest zmusić je do zachowywania Paschy w niedzielę. "To śmiała próba", mówi Bower, "możemy nazwać ją pierwszym esejem papieskich uzurpacji". (37) A terminem Dowlinga było" najwcześniejszy przykład z rzymskich przypuszczeń. "(38)

36 Bower, Historia papieży, obj. 1. s. 18, 19; Rose Neander, s. 188-190; Historia Dowling `s katolicyzmu, książka 1, rozdz. 2. sek. 9. 37 Historia papieży, obj. 1. str. 18. 38 Historia katolicyzmu, pozycja strony 32.

Źródło: Historia Sabbath i Pierwszy dzień tygodnia, przez JN Andrews, Pochodzenie Rozdział 16, z Przestrzeganie First-Day, copyright 1998, TEACH Services, Inc, ISBN 1-57258-107-7, str. 276.

Podczas koronacji wszystkich papieży - w tym Piusa XII, w dniu 12 marca 1939 - tiara jest umieszczana na kandydata głowę ze słowami:

"Przyjmij tę tiarę ozdobioną trzema koronami i wiedz, że tyś Ojcem książąt i królów, władcą świata, Wikariuszem naszego Zbawiciela Jezusa Chrystusa ". *

Gdyby ta frazeologia nie została uświęcona długotrwałą praktyką, nie byłoby również ukute w tym pokoleniu, aby wyrazić stosunek papieża do politycznego i społecznego porządku, ale w pierwszej kolejności, nie byłaby ona utworzona, gdyby nie oznaczała to co mówi – "Władca świata".

Pius XII noszący w 1877 tiarę Piusa IX

Fot. Keystone

Źródło: Paul Hutchinson i Winfred E. Garrison, 20 wieków chrześcijaństwa: Zwięzła Historia (1st ed.), Str. 120. © 1959 przez Harcourt, Brace i World, Inc, New York.

* Według strony internetowej Watykanu, ta interpretacja potrójnej korony znajduje się w Pontificale Romanum Clementis VIII, Editio Princeps (1595-1596), oficjalnej liturgii Kościoła katolickiego. Zobacz poniżej łaciński tekst.

Papieska Tiara

Sytuacje, w której papież nosi diadem są określone przez Papieski protokół w następujący sposób:

- (a) na mszy za jego koronację;
- (b) na mszy w święta Objawienia Pańskiego, Zwiastowania, Wielkanoc, Wniebowstąpienie, Piotra i Pawła, Wszystkich Świętych, a na trzecią Mszę w dzień Bożego Narodzenia,
- (c), gdy Papież odprawia Mszę Papieską

Ponadto tiara jest noszona na pewne szczególne okazje, takie jak kanonizacja nowego Świętego.

Źródło: Europejska Regalia, przez Pana Twining, wykonane i wydrukowane przez William Clowes i Sons Ltd., Londyn i Beccles dla wydawców BT Batsford LTD, 4 Street Fitzhardinge, Portman Square, London W1, 1967, str. 117.

TIARA lub potrójna korona jest, ściślej mówiąc, nie tyle kościelnym, co królewskim ornamentem; i w pierwotnym założeniu miała ona być noszona tylko z pojedynczą koroną, przez papieża Sylwestra w czasach cesarza Konstatyna. Innocenty III. Około roku 1200. pisze, że Kościół dał mu koronę dla doczesnego zwierzchnictwa i mitrę do kapłaństwa. Ogólnie uważa się, że Bonifacy VIII. około 1300 roku był pierwszym, który dodał drugą koronę, aby ukazać duchową wyższość i doczesną wielką moc, i dwadzieścia lat później Jan XXII. lub według innych Urban V. ponad sześćdziesiąt lat później, umieścił trzeci diadem na niej, co sprawiło, że tiara wykazuje połączoną władzę papieską, cesarską i królewską. Dla noszącego i dla widza pouczająca lekcja brzmiała, jedno i drugie jest upomnieniem, że głowa, na której jest tiara noszona ma być wyposażona w odpowiednie nauki, gdyż ta na pewno ma władzę rządu i duchowej jurysdykcji; a różnorodność tej wiedzy powinna naśladować piękno dekoracji, która jest ukazana na zewnątrz.

Źródło: WYJAŚNIENIE BUDOWY, meble i ozdoby OFA Kościoła, szaty duchownych i NATURY I CEREMONIE MSZY. PRZEZ RT. REV. JOHN ENGLAND, D. D., Biskup Charleston, USA, Członek Honorowy Rom. Pont. Akademia Archeologia, i C. & C., BALTIMORE: ogłoszone przez F. LUCAS, JR. 138 Market street, 1834, str. 116-117.
tiara

Najbardziej szanowanym z kościelnych symboli, tiara, lub *triregno*, jest również symbolem papieskiej władzy nad Kościołem. Nikt nie wie na pewno kiedy powstała tiara, i przeszła wiele zmian od czasu jej pojawienia się na dworze papieskim. Tiara składa się z trzech oddzielnych koron, lub diademów. Korona dolna pojawiła się w IX wieku jako ozdoba u podstawy mitry.

Kiedy papież zakłada czasową rolę suwerennych książąt, zdobią oni następnie dekorację bazy klejnotami korony książąt czasu. Drugi wieniec został dodany przez Papieża Bonifacego VIII. w roku 1298 do reprezentowania jego duchowego panowania. Około roku 1315, *triregno* pojawia się w dokumentacji Papieskiego Skarbu Państwa.

Tiara regularnie służy do okrycia watykańskiego pomnika św. Piotra. Kliknij na zdjęcie, na widok z bliska

Źródło: Kościół widoczny, James-Charles Noonan, Jr, © 1996, opublikowanych przez Viking, Penguin Group, ISBN 0-670-86745-4, strona 189.

Po lewej jest srebro-pozłacany zestaw *triregno*, tiara z imitacją kamieni, która była używana od 1736 * , by ubrać pomnik św. Piotra w Bazylice Świętego Piotra w dniu 29 czerwca, w uroczystość św. Piotra i Pawła.

Z Rzymu w Kolorze, Copyright by Casa Editrice Lozzi, Rzym

Po prawej stronie sama tiara wydaje się być na szczycie karawanu w procesji pogrzebowej Piusa XII. Jest to ponadgabarytowy diadem wykonany specjalnie w celu dopasowania do figury Piotra i jest zbyt duży, aby mógł ją nosić papież.

Film z konduktu pogrzebowego Piusa XII

- Źródło: Europejskie Regalia, przez Pana Twining, wykonane i wydrukowane przez William Clowes i Sons Ltd., Londyn i Beccles dla wydawców BT Batsford LTD, 4 Street Fitzhardinge, Portman Square, London W1, 1967, str. 117.

W Narodowym Sanktuarium Niepokalanego Poczęcia w Waszyngtonie, potrójna papieska tiara jest na stałej ekspozycji (patrz # 6 w wirtualnej podróży kościoła krypta). Ta tiara pokazana powyżej noszona była przez papieża Pawła VI, który zaproponował sprzedać ją z korzyścią dla ubogich, jednak kardynał Spellman z Nowego Jorku przekonał papieża do oddania jej katolikom w Stanach Zjednoczonych w nadziei, że zainspiruje to oferty dla ubogich tego świata. Medal pokazany powyżej, przedstawiający koronację papieża Pawła VI, został sprzedany, a wpływy następnie zostały przekazane na cele charytatywne.

Tiara papieża Pawła VI pokazywana w pawilonie Watykanu w 1964/65 Wystawie Światowej w Nowym Jorku.

Papieska Tiara jest perskiego (Babilońskiego) projektu

"Pochodzenie tiary nie jest znane, chociaż jest wzorowana na Perskim królewskim nakryciu głowy "

Źródło: Encyklopedia Katolicka, Zmienione i uaktualnione, © 1987, Robert C. Broderick, Edytor, Wydawca Thomas Nelson, Inc ISBN 0-8407-5544-9, s. 579.

Na dole- perski trój-rogiaty hełm przedstawiony na bramie w cytadeli Króla Sargona II (721-705 przed Chrystusem), w Khorsabad

(Irak). Trój-rogiaty hełm oznaczał bóstwa, i był noszony przez pogańskich bogów Słońce Szamasza i Aszura.

To może być źródłem pochodzenia trój-warstwowej papieskiej tiary, jak twierdzi katolicka Encyklopedia wwww.

Zdjęcie jest z 1933/34 - wyprawa Oriental Institute na Uniwersytecie w Chicago. Oriental Institute Negative Numer: N 18525

Papieże Jan Paweł I i Jan Paweł II, w 1978 roku, a Benedykt XVI w 2005 roku, wszyscy odmówili formalnych uroczystości koronacji koroną trójwarstwową, jako iż zostało uznane to za sprzeczne z mniej napsuszonym tonem określonym przez ich poprzednika papieża Pawła VI i sprzeczne z akcentem Soboru Vaticanum II o duszpasterskiej roli papieża, a nie jego władzy doczesnej. Benedykt XVI nawet poszedł na tyle daleko, aby usunąć potrójną tiarę z jego herbu, a zastąpił go mitrą z trzech pasków reprezentujących jego władzę papieską.

Papieska zakrystia w Watykanie, Kaplica Sykstyńska (pokój z Copricapi) i Bazylika św. Piotra w Rzymie, mają prawie dwadzieścia papieskich tiar, a o kilku wiadomo, że są na stałej ekspozycji w innym miejscu.

1. *Tiara papieża Sylwestra I (314-335)*

Basilica San Martino ai Monti (St. Martin in the Hills) na Eskwilinie w Rzymie (kilka przecznic na południowy zachód od Santa Maria Maggiore), znane również jako Santi Silvestro e Martino ai Monti, papieska tiara w zakrystii uważana jest za należąca do papieża Sylwestra I.

2. *Tekturowa tiara Piusa VII (1800)*

Podczas splądrowania Rzymu w 1527 roku, papież Klemens VII. rozbił i przetopił na złoto rękami Benvenuto Celliniego, wszystkie papieskie tiary i inne regalia pozbawione klejnotów, aby zapobiec ich przejściu przez siły cesarza Karola V.

W wyniku traktatu z Tolentino, 19 lutego 1797 r. papież Pius VI. oddał Napoleonowi, papieskie tiary, biżuterię i dzieła sztuki, jako zapłatę nałożonych długów wojennych.

Napoleon zajął w 1798 roku pozostałe papieskie tiary i inną biżuterię, kiedy zlikwidowano Państwo Kościelne i wziął do niewoli papieża Piusa VI. Doniesiono że jeden kamień, duży diament, został uratowany przed siłami napoleońskimi. W rezultacie, Papież Pius VII. został koronowany w 1800 roku tekturową tiarą obficie zdobioną haftem ze złota i srebra oraz zestawem z imitacji kolorowych klejnotów, i jedynym uratowanym prawdziwym klejnotem.

Papież Leon XIII. często nosił tę papierową imitację tiary, ponieważ była o wiele lżejsza, a więc łatwiej było ją nosić.

Papieski medal z 1805 roku wybity na pamiątkę spotkania Piusa VII. z Napoleonem, pokazuje prawdopodobnie kartonową tiarę.

"Jest to wykonane z tkaniny srebra rozciągniętej na papierze lub skórze, podobnie jak wszystkie inne tiary, ale zamiast inkrustowanych wspinających klejnotów, wykonana jest ona z cienkiej powłoki z kamieni szlachetnych, cienkiej jak papier, z blichtrzem spod spodu. Don Giacomo nazywa to papierem, tak aby wypełnić większość rygorów z czasów niewoli w Savonie i Fontainebleau "-. Tajemnice Watykanu, przez Douglas Sladen,

opublikowane przez Hurst i Blackett, ograniczone, 1907, str. 409, 410. Prawdopodobnie sama tiara wymieniona w 1820 roku.

3. *Tiara papieża Piusa VII (1805)*

Dar od Napoleona, złożony przez Henry'ego Augusta i Marie-Etienne Nitot, Dom Chaumet, Paryż.

Przekazana papieżowi w Paryżu w dniu 4 kwietnia 1805 (The Times, Londyn, 16 kwietnia 1805). Pius VII. był w Paryżu od 28 listopada 1804, do koronacji Napoleona w dniu 2 grudnia, a ta tiara została przedstawiona Papieżowi w dniu wyjazdu z Paryża. Inne źródła przekazują, iż tiara została dostarczona Papieżowi przez kardynała Fesch'a w czerwcu 1805 roku wraz z formalnym pisemnym żądaniem od Napoleona, aby małżeństwo jego brata z amerykańską protestantką zostało unieważnione. Pius VII. nigdy nie uwzględnił tego wniosku.

W piśmie z dnia 23 czerwca 1805 r. Pius VII. podziękował Napoleonowi za tiarę i powiedział, że po raz pierwszy ubierze ją na uroczystości świętych Piotra i Pawła (29 czerwca).

(Uwagi i zapytania, środek komunikowania się dla literatów, Ogólne Czytelniczy, itd., ósmego Series, Tom IX, styczeń-czerwiec 1896 roku, London, 04 styczeń 1896, pgs. 9, 10, artykuł Hartwell de la Garde Grissell, Papieski Chamberlain of Honor, począwszy od 1869 roku, zarówno Pius IX i Leon XIII).

Zamierzona jako zniewaga według doniesień prasowych o ostatniej rundzie objazdowej po muzeach, który to twierdził, że została ona celowo zrobiona zbyt małą na papieską głowę. Miała ona również pierwotnie 3 tablice gloryfikujące Napoleona (zostały one usunięte).

Opisana w 1874 roku jako wartość £ 8800, o wadze 8 kg, wyposażona w trzy korony, które wszystkie różnią się od siebie. (Blackwood Edinburgh Magazine, Vol. CXV, styczeń - czerwiec, 1874, American Edition, tom LXXVIII, New York, Leonard Scott Publishing Co, maj, 1874, str. 623)

Dwie wstęgi z pereł na każdej koronie.

Górna korona ma małą tablicę z napisem Spiritus Sanctus - POSUIT (EPISCOPOS) - REGERE ECCLESIAM DEI - ACT. APOST. 20/28, powołując się na Dz 20:28.

Środkowa korona ma małą tablicę z napisem Hinc sunt DUAE OLIVAE - ET DUA ŚWIECZNIKI - IN COSPECTU DOMINI - APOC. 11 / 4, powołując się na 11:04 Objawienia.

Dolna korona ma małą tablicę z napisem JUSTITIA ET PAX - OSCULATAE Sunt. - PSAL. 84/11, powołując się na Psalm 85:10 (84:11 w Wulgaty Łacińskiej).

Jeden z największych na świecie szmaragdów, pochodzi z tiary pierwotnie wykonanej przez Caradosso (Ambrogio Foppa) dla papieża Juliusza II, i ponownie zaprojektowana przez Gregorza XIII. (który dodał, szmaragd), i jest on pod krzyżem na górze tiary.

Szmaragd waży 404,5 karata i jest tam napis "Gregorius XIII, POM" (Optimo Maximo Pontifici). Tiara Juliusza II uciekła przed splądrowaniem Rzymu w 1527 i została w tym czasie dana pod zastaw. Później została poddana jeszcze większemu przeprojektowaniu przez Piusa VI. w 1789 roku, by ostatecznie zostać rozbita przez Napoleona. Kolorowy rysunek oryginalnej tiary Juliusza II, wykonany na początku 18 wieku, jest w pokoju druku w British Museum.

Zakopana na przechowanie (ze względu na niepokoje społeczne) w 1831 roku przez Grzegorza XVI.

Kiedy później wykopano ją okazało się, że jest w złym stanie i brakuje klejnotów. Odrestaurowana przez jubilera Hannibala Roltę w 1833 roku, ważyła około ośmiu kilogramów (Dubuque Demokratycznej Herald, 1 maja 1864).

Ta tiara była podobno używana do papieskiej koronacji, aż do koronacji papieża Piusa IX. w dniu 21 czerwca 1846 roku.

Stany Zjednoczone Czasopismo Katolickie i Monthly Review, Volume V, 1846, str. 454. Chambers w Edynburg Journal, 06 stycznia 1849, Nr 262, str, 74.

Noszona przez Piusa IX. w czasie Soboru Watykańskiego w 1870 roku.

(Uwagi i zapytania, Medium komunikacji wzajemnej dla literatów, czytelniki ogólne, itp., Ósma seria, tom IX, styczeń-czerwiec 1896, Londyn, 04 stycznia 1896, str. 9, 10, artykuł Hartwell'a de la Garde Grissell, Papieskiego szambelana honorowego, służącego od w 1869 roku, zarówno dla Piusa IX i Leona XIII.)

Szacuje się, że w 1903 roku miała ona wartość 50000 dolarów.

Diadem widoczny dziś nie jest w stanie pierwotnym (patrz ilustracja na tej stronie). Tiara pierwotnie inkrustowana 3.345 kamieniami szlachetnymi i 2990 perłami, podobno pozbawiona kamieni przez papieża Benedykta XV. *, który sprzedał je w celu wpłaty na rzecz ofiar I wojny światowej. Obecnie jedynym oryginalnym prawdziwym pozostałym klejnotem na tej bardzo zmodyfikowanej tiarze jest duży szmaragd na górze, reszta to kolorowe szkło. * Milwaukee Journal Sentinel, luty 3, 2006.

Pokazywana na wystawie muzealnej *Św. Piotr i Watykan: Spuścizna papieży*

Zdjęcie i historia na stronach 452-3 *Święty Piotr i Watykan: Dziedzictwo Papieży*, Allen Dunston, OP, i Roberto Zagnoli, ISBN 0-88397-140-2 (Katalog miękka).

4. *Tiara papieża Piusa VII (1820)*

Lekka, tkanina, srebro, z koronami złotym opłotem i imitacją kamieni, srebrnym krzyżykiem na szczycie. Produkcja w Lyon, Francja.

W górnej koronie wyhaftowane są pszczoły i wszystkowidzące oko, na środkowej koronie wyhaftowany jest Baranek Boży i krzyże, a dolna korona jest wyhaftowana w trójkąty (Trójcy Świętej) i tiary papieskie ze skrzyżowanymi kluczami.

Zdjęcie i historia na stronie 345 z *Piotr i Watykan: Dziedzictwo Papieży*, Allen Dunston, OP, i Roberto Zagnoli, ISBN 0-88397-140-2 (Katalog miękka okładka).

5. *Tiara Grzegorza XVI (1834/1855)*

Dwa pierścienie z 90-ciu pereł na każdej koronie.

Wysadzany 146 klejnotami i krzyżem z 11 diamentami i złotą kula na górze.

Pierwotnie wykonana dla Grzegorza XVI, była zbyt mała do noszenia dla Piusa IX, więc została przerobiona przez złotnika Pietro Paolo Spagna (1793-1861) na większy rozmiar. Zdobienia Piusa IX. zawierały jego heraldyczny herb na fałdach / infulae. Te zostały przerobione - nowy diadem noszony był po raz pierwszy przez Piusa IX. na Wielkanoc 1855 roku. (Patrz di Dizionario erudizione storico-ecclesiastica da S. Pietro sino ai nostri giorni - Słownik Historyczno-kościelnej Erudycji od Bazyliki Świętego Piotra do współczesności), Gaetano Moroni, drukowane w Wenecji przez Tipografia Emiliana, tom 81, 1856, str. 64).

Wystawiona na *Powabne skarby złota i cywilizacji, a Nature of Diamonds*.

Zdjęcia i krótki opis w *Złoto i Cywilizacja*, Muzeum Narodowe, Australia, Canberra, 2001, ISBN: 1875460136, na stronie 161.

Kolejny obraz kolorowy w Corbis (obraz DL001116)

Noszona przez Piusa XI. do jego koronacji w 1922 roku. (Zdjęcia, The Illustrated London News, 18 lutego 1922)

6. *Tiara Grzegorza XVI (1845)*

Dar królowej Marii Krystyny Hiszpanii, około czerwca 1845 (Patriot, Londyn, 12 czerwca 1845 roku, Kościół i państwo Gazette, 13 czerwca 1845, Londyn, Weekly Chronicle, 14 czerwca 1845, Londyn, Sandusky Clarion, Sandusky, Ohio, 11 lipca 1845, Huron Reflector, Norwalk, Ohio, 15 lipca 1845 w Nowym Jorku Ewangelista, 07 sierpnia 1845, str.127).

O wartości 100.000 f. (4000 funtów), wyprodukowana przez M. Martinez, w Madrycie. (Mémorial Bordelais, 4 czerwca 1845 roku, dziennik politique de Bordeaux).

Wystawiona wraz z napoleońską tiarą z 1805, i tiarą z 1860 Gwardii Papieskiej, w ekspozycji sztuki katolickiej otwartej 15 lutego 1870 roku przez papieża Piusa IX, w klasztorze kartuzów, S. Maria degli Angeli w Rzymie. (Listy z Rzymu z okazji Rady ekumenicznej, 1869-1870, tom. II, 1891 roku, ks. Thomas Mozley, str. 48.

7. *Tiara Grzegorza XVI (?)*

Pod koniec swego pontyfikatu, Grzegorz XVI. zlecił wykonanie wiele lżejszej tiary z rozcieńczonego czystego złota, ponieważ nie był zadowolony z noszenia nieprawdziwej,

papierowej tiary Piusa VII. Nowy diadem wyceniono na 1.500 dolarów przez L'Unita Cattolica Turyn, Włochy (Defiance Demokratów, Defiance Ohio, 18 lipca 1878).

8. *Tiara papieża Piusa IX (1846?)*

Wykonana specjalnie do koronacji Piusa IX, 21 czerwca 1846 roku, gazety donosiły, iż tiara była używana w koronacjach zarówno Piusa XII. w 1939 r. jak i Jana XXIII. w 1958 roku, chociaż zdjęcia wykonane z tych koronacji wskazują na niebiesko zdobioną tiarę Piusa IX z roku 1877, i która była faktycznie używana.

Współczesne doniesienia mówią, iż Pius IX do swojej koronacji założył tiarę napoleońską z 1805.

9. *Tiara papieża Piusa IX (1848)*

Noworoczny dar od królowej Francuzów Marii Amalii.

Złożony z diamentów z księżną de Penthièvre zamknięta we fioletowym szkliwie. (New Zealan Spectator i Cook Strait Guardian, 02 sierpnia 1848)

10. *Tiara papieża Piusa IX (1854)*

Dar królowej Hiszpanii, Izabeli II.

Korony przypominają książęce korony, z ornamentami z pereł na przemian z ozdobami z liści.

Inkrustowana z około 18.000 diamentów, pereł, rubinów, szmaragdów i szafirów.

Wspaniale czerwone rubiny przeplatają się z zielonymi szmaragdami na każdej koronie.

Zwieńczona lazurowym inkrustowanym szafirem globem i diamentowym krzyżem.

Noszona przez Piusa IX. podczas ogłoszenia dogmatu o Niepokalanym Poczęciu, 8 grudnia 1854. (Korony i koronacje, Historia Regalia, przez William Jones, London, Chatto & Windus, 1902, str. 408).

Kolorowy obraz na Corbis (obraz 0000355312-004)

O wartości 500.000 franków (50.000 dolarów), niektóre raporty mówią, że została sprzedana przez Piusa IX. dla celów pobożnych i życzliwych (Bunt Demokratów, Bunt Ohio, lipiec 18, 1878), lub w Seminario Pio (Nowa Zelandia Tablet, 05 listopada 1903), podczas gdy inne źródła mówią, że tylko o darowiźnie równej jego wartości, która została przekazana dla ubogich, ale w każdym razie była ona niedawno sfotografowana w papieskiej zakrystii.

11. *Tiara papieża Piusa IX (?)*

Przekazana Kongregacji Świętego Krzyża w Notre Dame przez papieża Piusa IX

po zatwierdzeniu jej konstytucji w 1857 roku, przyznając oficjalne uznanie przez Kościół jako instytutu zakonnego.

Na stałej ekspozycji w Muzeum Uniwersytetu w bazylice Notre Dame, Najświętszego Serca Pana Jezusa, South Bend, Indiana.

Korony są coraz większe, ku górze.

Może nią być lekka tiara zlecona przez Grzegorza XVI.

12. *Tiara papieża Piusa IX (1860)*

Przedstawiona papieżowi przez jego Gwardię Papieską z okazji 15-jubileuszowy roku jego pontyfikatu (Bay City Press, Green Bay, 18 sierpnia 1860 r.).

Wyceniona na 20.000 franków.

13. *Tiara papieża Piusa IX (1865)*

Przedstawiona papieżowi z okazji 20-lecia jego pontyfikatu (Advent Review i Sabbath Herald artykuł Chas T. Everson, z dnia 27 lipca 1905, str. 11).

14. *Tiara papieża Piusa IX (1870)*

Prezent od Johna Crichton-Stuarta 3-go. markiza Bute, Szkocja.

Inkrustowana diamentami o wartości 35.000 funtów. (Tuapeka Times, Otago, Nowa Zelandia, 06 stycznia 1870)

15. *Tiara papieża Piusa IX (1871)*

Przekazana papieżowi Piusowi IX przez panie dworu królewskiego Belgii, by uhonorować 25. rocznicę jego koronacji

Górna korona ma napis: IESV CHRISTI Vicario INFALLIBILI co oznacza, Dla Nieomylnego Wikariusza Jezusa Chrystusa.

Środkowa korona ma napis: ORBIS SVPREMO IN TERRA RECTORI, który oznacza dla Najwyższego gubernatora Świata na Ziemi

Dolna korona ma napis: Regum ATQVE POPVLORVM Patri co oznacza, dla Ojca Narodów i królów.

Wysokie płaskie segmenty koron.

Wystawiona w Watykańskim pawilonie Brisbane, Australia w 1988 World Expo. (Stolica Apostolska: Vatican Collection, Desmond MacAulay (Editor), Istituto Trust, ISBN: 0731627628, 1988, punkt # 51).

Wystawiona na *Św. Piotr i Watykan: spuścizna papieży*

Zdjęcie na stronie 178 ze *Św. Piotr i Watykan: spuścizna papieży*, przez Allen Dunston, OP, i Roberto Zagnoli, ISBN 0-88397-140-2 (miękką Katalog).

16. *Tiara papieża Piusa IX (1877)*

Dar Honorowej Gwardii Papieskiej Episkopatu na Złoty Jubileusz Piusa IX (21 maja 1877).

Neobarokowa, z dwoma emaliowanymi, granatowymi pierścieniami na każdej koronie.

Kolejny obraz kolorowy w Corbis (obraz DL001141)

Jedna z trzech tiar wystawionych jako część *Splendoru Papieskiego Skarbu*, Wystawa Watykanie w Utrechcie, Holandia, 11 września 2003 r. do 4 stycznia 2004 roku. Również ukazane były repliki modernistycznej tiary Pawła VI (1963), i neo-gotycka tiara Leona XIII z 1887. Wystawione w Singapurze (18 czerwca - 09 października 2005), na wystawie *W drodze wiary*.

Na wystawie od 07 grudnia 2006 do 09 kwietnia 2007 w Habemus Papam Wystawa na Pałacu Laterańskim, Rzym.

Używana do koronacji Piusa XII i Jana XXIII.

17. *Tiara papieża Piusa IX (?)*

Lekka tiara Grzegorza XVI była zbyt mała, aby zmieścić się na głowę Piusa IX, więc miał podobną lekką tiarę wykonaną dla siebie, najwyraźniej w późniejszych latach jego pontyfikatu. (Bunt Demokratów, Bunt Ohio, 18 lipca 1878)

18. *Tiara Leona XIII (1887)*

Dar cesarza Niemiec, Wilhelma I.

Ten diadem noszony był przez papieża w dniu 23 grudnia 1887 r. i 1 stycznia 1888, z okazji Złotego Jubileuszu (50 rocznica) kapłaństwa (31 grudnia 1887).

Złożona z 1000 pereł.

O wartości 750.000 dolarów w 1903 roku. (Trenton Times, 09 lipca 1903)

19. *Tiara Leona XIII (1887)*

Dar cesarzowej Austrii na Jubileusz Papieża (31 grudnia 1887).

O wartości 150.000 Florenów. (Davenport Rano Tribune, 29 grudnia 1887)

20. *Tiara Leona XIII (1887)*

Neogotycka tiara sprezentowana Leonowi XIII. przez katolików w Paryżu z okazji 50-lecia kapłaństwa (31 grudnia 1887).

Noszona przez Leona XIII. w procesji po Mszy niedzielę 01 stycznia 1888 (Davenport Daily Republican, Jan, 3, 1888).

Złoty diadem oryginalnie nabyty 19 szmaragdami, 11 szafirami, 32 rubinami, 529 diamentami i 252 perłami. (Ave Maria, Notre Dame, Indiana, 2 lipca 1887, Vol.. XXV, nr 1, str. 564). Większość z nich zostały już usunięte.

Srebrna tkanina haftowana pięknymi perłami.

Duży diament wieńczy szczyt nakrycia. (Davenport Daily Tribune, 29 grudnia 1887)

Wykonana przez dom François Désiré Froment-Meurice.

Opisywana jako ważąca sześć funtów, zwieńczona kulą diamentów trzy cm w obwodzie, i krzyżem ze złota z dużymi diamentami. (Daily Nevada State Journal, 9 lutego 1888)

O wartości 250.000 dolarów w 1903 roku. (Trenton Times, 09 lipca 1903)

Wystawiona w Utrechcie, Holandia, 11 września 2003, do 4 stycznia 2004 r., w Pracht en praal de van wystawa w Muzeum Paus Catharijneconvent.

Ilustracja tiara w NYPL cyfrowe Galeria (wpisz 498565 w poszukiwaniu ramki).

Zdjęcie Tiara i ilustracji Leona XIII noszenia tiary.

21. Tiara Leona XIII (1894)

Dar cesarza Austro-Węgier Franciszka Józefa.

Noszona przez papieża w Niedzielę, 18 Lutego, 1894, po ostatniej Mszy jego Jubileuszu (15 rok pontyfikatu). (Manitoba Daily Free Press, Winnipeg, luty 20, 1894)

22. Tiara Leona XIII (1902)

Jubileuszowy dar katolików w Anglii, to złoty diadem miał zgłoszoną wartość 40.000 funtów (Davenport Daily Republican, 23 lutego 1902).

Wręczona Papieżowi przez kardynała Respighi, Wikariusza Generalnego, 3 marca 1902 (Daily Iowa State Press, 03 marzec 1902). Ale w tym dniu, Leon XIII obchodził swój 24. jubileusz nosząc starszą tiarę Piusa IX, która "błyszczała wieloma klejnotami, ze szczytem zwieńczonym kulą z lapis-lazuli [niebieski kamień] i Złotym Krzyżem." (Żywot Leona XIII, przez ks. Bernard O'Reilly, John C. Winston Co, 1903, str. 712).

Nowy diadem został opisany jako korona królewska z Fleur de Lys u dołu, książęca korona (liście akantu) w środku, i hrabiowska korona (promienie zwieńczone perłami) na górze (Washington Post, 25 lutego 1911).

Podobno była noszona przez papieża, że w Niedzielę Wielkanocną, 30 marca. (Daily Northwestern, Oshkosh, 1 marca 1902).

Papieski medal z 1902 roku, które najwyraźniej pokazuje tę tiarę.

23. *Tiara Leona XIII (1903) (zdjęcie poniżej)*

Zaprezentowana papieżowi w dniu 20 lutego 1903 roku przez kardynała Respighi, wikariusza Rzymu, w imieniu katolików z Bolonii, aby uczcić srebrny jubileusz Jego pontyfikatu. Opracowanie ze wszystkich metali, srebra i złota, potrójna tiara została wyceniona na 25.000 dolarów. Pierwszy raz noszona przez papieża 03 marca 1903, w rocznicę 25-lecia jego koronacji.

Papieski medal pokazując tę koronę.

Górna korona ma wpisane - REGIS CHRISTI PASTORVM PASTOR OVILIS OMNE. Podobno oznacza "główny pasterz wszystkich owczarni Chrystusa Króla".

Środkowa korona ma wpisane - NESCIVS ERRANDI FIDEI Magister MORVMQVE co oznacza "nieomylny nauczyciel wiary i moralności".

Dolna korona ma wpisane - SACERDOSMAXIMVS in terris DiVino Ivre co oznacza "Wysoki kapłan na ziemi, na mocy prawa Bożego".

Powyżej dolnej korony widać sześć medalionów, cztery portrety Piusa IX, Leona XIII, Święty Piotr, i anioł.

Nad koroną środkową są dwa medaliony, jeden to obraz naszego Boskiego Zbawiciela przedstawiony jako Dobry Pasterz, a drugi to pieczęć uroczystego Hołdu.

W chwili jego śmierci Leona XIII, w gazetach z tego dnia, opisana go, iż ma 30 tiar inkrustowanych klejnotami i ponad 100 pierścieni w swojej kolekcji. (Życie Leona XIII, James Martin Miller, opublikowane przez GH Harr, Omaha, Stanie Nebraska, 1908, str. 491).

Wystawiona na *Św. Piotr i Watykan: spuścizna papieży*

Zdjęcie i historia na 309 stronie *Św. Piotr i Watykan: Dziedzictwo Papieży*, Allen Dunston, OP, i Roberto Zagnoli, ISBN 0-88397-140-2 (Katalog miękka).

Odnowiona i na wystawie w Museo Diocesano Vicenza, Włochy, przez Jana 10tego, 2010.

24. *Tiara papieża Piusa X (1908)*

Wykonana przez papieskiego jubilera Tantani'ego wręczona papieżowi w listopadzie 1908 z okazji 50. rocznicy jego kapłaństwa (18 września 1858). To nowa lżejsza tiara została wykonana na zlecenie papieża, ponieważ w 1903 roku jubileuszowa tiara swego

poprzednika Leona XIII, którą nosił się tylko raz, była zbyt ciężka dla niego. (Fort Wayne Journal-Gazette, 24 maja 1908 roku.)

25. *Tiara papieża Piusa XI (1922)*

Dar narodu Mediolanu.

W kształcie pocisku z ostrym zakończeniem góry.

Pojedynczy pierścień z pereł na szczycie korony.

Fleur-des-lis z korony przeplatają się z zielonych kamieniami.

Noszona przez papieża Jana XXIII.

Wystawiona w Muzeum Sztuki Stosowanej w Wilnie, Litwa, wrzesień 2003, z okazji 10-lecia wizyty Jana Pawła II na Litwie.

Wystawiona od 07 grudnia 2006 do 09 kwietnia 2007 w Habemus Papam, Wystawa na Pałacu Laterańskim, Rzym.

Zdjęcie jest poniżej.

26. *Tiara papieża Piusa XI (1922)*

Zaprezentowana papieżowi w dniu 15 grudnia 1922 roku przez kardynała Tosi, arcybiskupa Mediolanu, w imieniu archidiecezji Mediolanu.

O wartości 2.000.000 lirów w tym czasie.

Mówi się, że inkrustowana 2.000 kamieniami szlachetnymi, ale ważąca tylko 2 kg.

Zdjęcie pojawiło się w Rock Valley Bee, Rock Valley, Iowa, 29 grudnia 1922, i Palatynie Enterprise, Palatine, Illinois, 29 grudnia 1922.

Pocztówka z 1929 (50-lecie kapłaństwa), przedstawiająca Piusa XI noszącego ten diadem.

27. *Tiara Jana XXIII (1959)*

Przedstawiona papieżowi w sali Klementyńskiej w Watykanie w dniu 2 maja 1959 r., przez społeczność Bergamo, region w północnych Włoszech, gdzie papież Jan XXIII się urodził.

Wyceniana ówczesnie na 5.000 dolarów, o wadze nieco ponad dwa funty, ma 20 diamentów, 16 szmaragdów, 68 rubinów i 70 pereł.

Prezentacja została opóźniona, ponieważ Papież celowo wnosił o redukcję liczby klejnotów o połowę, a oszczędności w kosztach należało oddać na cele miłosierdzia.

Na wystawie w Cappella di San Vincenzo, w katedrze w Bergamo.

28. *Tiara Jana XXIII (?)*

W prywatnej kolekcji jubilera Jürgena Abeler, Wuppertaler, Niemcy.

29. *Tiara papieża Pawła VI (1963)*

Wykonana dla papieża przez rzemieślników z Mediolanu, jego byłej archidiecezji.

Raczej zwykła, futurystyczna wzorowana na kształcie rakiety lub w pocisku.

Waży 10 kg i została wyceniona na 10.000 dolarów w tamtym czasie.

Oddana przez papieża w dniu 13 listopada 1964 roku, podczas soboru powszechnego.

Wystawiona w pawilonie Watykanu w 1964/65 Wystawie Światowej w Nowym Jorku.

Na stałej ekspozycji w Narodowym Sanktuarium Niepokalanego Poczęcia NMP, Washington D. C.

30. *Tiara papieża Jana Pawła II (1981)*

Wręczona przez Naród Węgierski w 1981 roku.

JPII nigdy publicznie nie nosił tej lub innej tiary.

29. *Tiara Benedykta XVI (2011)*

Wręczona 25 maja 2011 przez katolików z jego ojczystych Niemczech.

Podobna z wyglądu do tiary Piusa XI z 1922 roku, ale ma raczej fioletowo-niebieskie i białe, a nie zielone kamienie, i czerwony rubin w centrum krzyża na szczycie.

Benedykt XVI nie nosił tego diademu przed przyjęciem tego daru, ale na pewno będzie pod presją, aby nosić tiarę na jakieś wydarzenia, aby świętować i gloryfikować papieską władzę. W efekcie, ten dar wymusza na Benedycku XVI ożywienia tradycji tiary papieskiej.

Szczegóły ze zdjęcia na stronie 44 Św. Piotr i Watykan: Spuścizna Papieży, Allen Dunston, OP, i Roberto Zagnoli, ISBN 0-88397-140-2 (Katalog miękka).

Siedem potrójnych tiar w gablocie papieskiej zakrystii Kaplicy Sykstyńskiej Kaplica (pokój z Copricapi). Od lewej są to:

- 1922 tiara Piusa XI.
- 1903 tiara Leona XIII.
- 1887 neogotycka tiara Leona XIII.
- 1871 tiara Piusa IX.
- 1834 tiara Grzegorza XVI.
- 1805 tiara Piusa VII.
- 1820 tiara z tkaniny Piusa VII.

Klucze Królestwa

Czy zauważyliście, dwa klucze w herbie Watykanu? Stanowią one klucz do królestwa, zakłada uprawnienia do wiązania i rozwiązywania i powołuje się na Ewangelię Mateusza-

Mat 16:15 On rzekł do nich: Ale kim wy mówicie, że jestem?

Mat 16:16 A odpowiadając Szymon Piotr i rzekł: Ty jesteś Chrystus, Syn Boga żywego.

Mat 16:17 A Jezus odpowiadając, rzekł mu: Błogosławiony jesteś, Szymonie, Synu Jony: ponieważ ciało i krew nie objawiło tego tobie, ale Ojciec mój, który jest w niebie.

Mat 16:18 A ja mówię również do ciebie, że ty jesteś Piotr, i na tej opoce zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne go nie przemogą.

Mat 16:19 I dam tobie klucze królestwa niebieskiego: i cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a cokolwiek ty rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie.

Spójrzmy na ten fragment w szczególowo-

Werset 15 - Jezus pyta uczniów, co oni myślą, kim on jest.

Werset 16 - Szymon Piotr (Kefas) odpowiada, że wie, że Jezus jest Chrystusem, Mesjaszem, samego Syna Boga Żywego. To jest fundament ewangelicznego orędzia. Jezus jest Mesjaszem.

Werset 17 - Jezus odpowiada, że jedynym powodem, że Piotr wie, to tylko dlatego, że zostały mu objawione przez nikogo innego jak przez Boga Ojca.

Werset 18 - Kontynuując, Jezus komentuje do Piotra, że na skale Jego prawdziwej tożsamości, Jezus jako Syn Boży, Jezus długo oczekiwany Mesjasz, Jezus, zbawienie wszystkich ludzi, Jezus jedyny pośrednik dla ludzkości, na tym kamieniu węgielnym faktu kościół wiernych z pewnością pokona grzech i śmierć (piekło). Czyż nie oznacza to obietnicy Jana 03:16? Katolicki Kościół odwołuje się do tego samego wersetu by powiedzieć, że Piotr jest fundamentem Kościoła, i że ogłoszony jest tutaj jego papieski urząd. Jest to zastąpienie papiestwa w miejscu orędzia ewangelicznego, po raz kolejny.

Werset 19 - Papiestwo zakłada, że w tym wersecie Jezus obdarzył Piotra władzą absolutną i prawem do rządzenia Kościołem, jak on (Piotr) uzna za właściwe, i że Bóg poprze go i jego następców, we wszystkim co robią w imię Jego z tą władzą. Ale jest też inna interpretacja, która nie jest tak hojna w swoim zakresie:

I dam ci klucze królestwa niebieskiego: a cokolwiek zwiążecie na ziemi, (pierwej), będzie związane w niebie, a cokolwiek rozwiążesz na ziemi jest (pierwej), będzie rozwiązane w niebie.

Wierzę, że ten werset odnosi się do wszystkich chrześcijan, nie tylko do Piotra. Słowo Boże jest ograniczającym czynnikiem w naszej władzy. Mamy władzę tylko do ogłoszenia światu to, co Słowo Boże objawia nam w jego pismach. Jako przykład, chrześcijanin może oświadczyć, że cudzołóstwo jest grzechem, potępionym przez Boga, ale tylko dlatego, że sam Bóg objawia to w jego pismach. Ale chrześcijanin nie ma prawa wykroczyć poza jasne słowo pisane przez Boga. Ta interpretacja jest zupełnie inna od katolickiej, władzy absolutnej, jakby nieomylnego Boga, domniemanej przez papiestwo.

Łukasz 11:52 Biada wam, prawnicy (uczeni w piśmie)! Ponieważ wy wzięliście klucze wiedzy: samiście nie weszli, i tym którzy wchodzili, wyście przeszkodzili.

Tak więc, aby było jasne, tylko to, co są klucze do królestwa? Cóż, jak będzie mógł jakkolwiek śmiertelny człowiek wejść do królestwa? Przez wiarę. Wiarę w co? Wiarę w Jezusa Chrystusa, Skalę naszego zbawienia. Piotr posiadał orędzie Ewangelii objawione mu przez Boga Ojca, klucze do królestwa dla wszystkich, którzy wierzą. Zadaniem Piotra było "paść owce moje" (J 21,15-17); głoszeniem tego, co Ojciec oznajmił mu, że Jezus jest Mesjaszem, i że On (Jezus) jest jedynym sposobem, aby pokonać grzech. Jest to obowiązek i odpowiedzialność wszystkich, którzy znają, przesłanie Ewangelii. A skąd znamy przesłanie prawdziwej Ewangelii dzisiaj? Biblia objawia nam to przez Pismo za pomocą Ducha Świętego. Dwa klucze królestwa to Stary i Nowy Testament Pisma Świętego!

Tak więc, aby zakończyć Mat 16, właśnie pokazałem ci racjonalną i ważną jest interpretację, która całkowicie neguje katolickie roszczenia o przysługującym papieżowi autorytecie nieomylności i Piotrowej Teorii sukcesji apostoelskiej. To jest czystym wymysłem,

sfalszowaniem, o którym nawet nikt nie marzył, aż minęło kilkaset lat po czasach Chrystusa, kiedy oto Kościół próbował ustanowić władzę biskupa Rzymu nad całym Kościołem. W miejscu przesłania Ewangelicznego, Kościół katolicki narzuca, żąda przykrywki nieomylności władzy papieskiej, aby obwieścić Tradycję. Ponownie zatem jest to zastąpienie ewangelicznego orędzia papieństwem. Proces ten nazywany jest Antychrystem.

Warto zauważyć, że Ewangelia Marka dotyka tej samej rozmowy Jezusa z uczniami na początku w rozdziale 8, werset 27, gdzie Św. Marek w interesujący sposób omija rzekome nadanie Piotrowi roli jako papieża. Dlaczego? Z pewnością gdyby wiedział, że Piotr jest widzialną głową Kościoła, to byłoby to wyjątkowym i niewybaczalnym zaniedbaniem z jego strony. Tak więc, właśnie z powodu zaniechania, jest oczywiste, że Marek nie wiedział nic o rzekomej nadrzędnej władzy Piotra w stosunku do Kościoła.

Cesarz rzymski wydaje Dekret o Prymacie i władzy biskupa Rzymu

[Papież] Damazy, 366-384.

W swoim episkopacie, Walentynian I. uchwalił biskupa Rzymu Sędzią stanowiącym prawo wobec innych biskupów. Sobór w Rzymie, AD 378, poszerzył jego uprawnienia do rozstrzygania, i zwrócił się do cesarza Gracjana o zwolnienie biskupa Rzymu ze wszystkich jurysdykcji cywilnych za wyjątkiem cesarskiej; do celu, aby być osądzanym przez żaden inny sąd za wyjątkiem Soboru, czy cesarza bezpośrednio; a władza cesarska powinna służyć do wywierania posłuszeństwa wyroku biskupa Rzymu w sprawie innych biskupów. Gracjan przyznaje część tych postulatów i dotyczyć miało to wszystkich.

Źródło: kościelne imperium, AT Jones, Review and Herald Publishing Co, Battle Creek, Michigan, 1901, str. 157.

Rozwój władzy papieskiej można zatem tutaj krótko podsumować. Pierwszy wielki krok miał miejsce za [papieża] Damazego (366-384), który uzyskał od Cesarza Walentyniana I. prawo wobec wszystkich biskupów w zachodniej części imperium, co zostało potępione przez synod prowincjonalny, aby odwołać się do biskupa w Rzymie.

Źródło: wiary chrześcijańskiej: WPROWADZENIE DO teologii dogmatycznej, przez Claude Beaufort Moss, DD, London SPCK, 1965, Kościół Świętej Trójcy, Marylbone London Road, NW 1, Wydrukowano w Wielkiej Brytanii Richard Clay (Chaucer Press) Ltd Bungay w Suffolk, pierwszy druk 1943 r., część II, rozdział 49, III. Papieństwo Rozwoju z Zakonu Biskupów, 1. Pochodzenie i rozwój papieństwa.

Papież Leon I (440 - 461 AD) potwierdza Urząd biskupa Rzymu

Pan. . . chciał aby Jego dary płynęły do całego ciała od samego Piotra, jak gdyby od głowy, w taki sposób, że każdy, kto ośmieliłby się odłączyć się od solidarności z Piotrem musiałby uświadomić sobie, że on sam nie jest już uczestnikiem Bożej tajemnicy. . . Stolicy Apostolskiej. . . było niezliczoną ilość razy zgłaszane w porozumieniu z biskupami. . . I poprzez odwołanie się w różnych przypadkach do tejże stolicy, decyzje już zostały albo uchylone, czy utrzymane, pod dyktando dawnego zwyczaju.

Źródło: papież Leon I, List do Biskupów z Vienne, lipiec, 445 AD, 10:1-2; w Faith Ojców (FEF), 3 tomy, edytowane i przetłumaczone przez Williama Jurgens, Collegetown, MN: Liturgical Press, 1970, wydanie 1, tom 3, str. 269.

Choć biskupi posiadają wspólną godność, nie wszyscy są tej samej rangi. Nawet wśród Apostołów najbardziej błogosławionych, choć posiadali podobne honory, było pewne rozróżnienie władzy. Wszyscy byli równi z wybrania, ale jednemu dane było by być wybitniejszym nad innymi. . . opieka nad Kościołem powszechnym zbiega się w jednej Stolicy Piotrowej, i nic nie powinno nigdy być w sprzeczności z tą głową.

Źródło: papież Leon I, List do biskupa Atanazego z Tesaloniki, c.446 AD, 14:11, w Jurgens, FEF, tom 3, str. 270 osób.

Z całego świata tylko jeden, Piotr, został wybrany na przewodniczącego wzywając wszystkie narody i nad wszystkimi pozostałymi Apostołami i przez Ojców Kościoła. . . Piotr. . . rządzi nimi wszystkimi, nad których głowami również jest Chrystus, który jest ich głównym władcą. Boska łaskawość, umiłowanego, udzieliła się temu człowiekowi we wspaniałym i cudownym sposób - sumę jego mocy, a jeśliby coś było, co zechciał aby stało się wspólne dla innych przywódców, to nigdy nic nie podarował, co nie było innym odmówione, inaczej jak tylko przez Niego.

Źródło: papież Leon I, Kazania, 04:02, w Jurgens, FEF, tom 3, str. 275.

Papież Grzegorz Wielki (590-604 A.D) "papież powszechny" tytuł świecki

Jak czcigodna Świątobliwość wie, nazwa powszechność (uniwersalność) była zaofiarowana przez Święty Synod Chalcedoński dla papieża Stolicy Apostolskiej, któremu przez Opatrzność Boża służę (2). Ale nikt z moich poprzedników w historii zgodę na wykorzystanie tego jakże świeckiego tytułu nie wydał, gdyż zaiste, jeśli Patriarcha jest o nazwie Uniwersalny (wszechświata), nazwisko patriarchy w przypadku reszta jest wyłączona. Ale daleko jest ten, daleki od myśli chrześcijańskiej, ten kto chciałby wykorzystać go dla siebie, zgodnie z którym mógłby wydawać się w najmniejszym stopniu, kimś pomniejszającym cześć jego braci. Kiedy więc nie chcemy odbierać tego zaszczytu, który jest nam oferowany, pomyśl, jak haniebnym jest on dla kogokolwiek, kto zechciałby uzurpować go sobie siłą.

Dlatego niech Wasza Świętobliwość w listach nie nazywa nikogo uniwersalny (powszechny), abyście nie umniejszali czci Swojej z powodu nadawania komuś czegoś, co się nie należy.

Źródło: KSIĘGA V, LIST XLIII: DO Eulogiusz I Anastazy, BISKUPI od papieża Grzegorza Wielkiego, online w EWTN.

Papież Grzegorz Wielki zrzeka się tytułu " Papieża powszechnego, uniwersalnego".

Twoje błogosławieństwo winno być równie ostrożne, aby oświadczyć, że nie stanowi obecnie żadnej dumy korzystanie z tytułów, które wypuściły korzeń próżności, w formie pisemnej niektórym osobom, a ustnie do mnie, mówiąc: Jak żeś przykazał. Te słowa, komendy, błagam was, aby usunąć w mojej obecności, bo wiem, kim jestem ja i kim jesteś Ty. W hierarchii jesteście moimi braćmi, a w charakterze mi ojcami. I nie wydawałem tedy polecenia, alem pragnął wskazując, co wydawało się być pożyteczne. Jednak nie uważam, że Wasze błogosławieństwo miało właśnie to przywołać, co przypomniałem. Powiedziałem tym samym, że ani mnie, ani nikomu innemu nie powinno się napisać coś takiego, i co więcej, w przedmowie listu apostołskiego, który skierowałeś do mnie, który tego zabronił, masz za stosowne skorzystać z dumą z nazwy, która mnie nazywa papieżem wszechświata. Ale błagam na najbardziej słodkie Świętobliwości byś tego więcej nie robił, ponieważ to, co jest podane innemu ponad to, co jest usprawiedliwione, jest ujmą dla Ciebie. Bo jak dla mnie, nie staram się by pozdrawiano mnie słowami, lecz zachowaniem. Nie uważam tego za honor w momencie kiedy moi bracia stracili swój honor. Ponieważ mój honor to honor Kościoła powszechnego: mój honor to trwale prawo moich braci. Wtedy jestem zaszczycony, gdy zaszczyt wszystkich i każdego nie jest im odebrany. Bo jeśli Wasza Świętobliwość zwraca się do mnie nazywając papieżem wszechświata, to Ty zaprzeczasz, że jesteś sobą, kiedy nazywasz mnie tak powszechnie. Ale daleko niech będzie to od nas. Precz ze słowami, które napelniają próżność i rani miłość.

I rzeczywiście, na Synodzie Chalcedońskim, a potem przez kolejnych ojców, Wasza Świętobliwość wie, że ten tytuł był oferowany dla moich poprzedników (1). A jednak żaden z nich nigdy nie używał tego tytułu, który jest w odniesieniu do czci wszystkich kapłanów na tym świecie, by ci mogli zachować własny honor przed Wszchemogącym Bogiem.

Źródło: KSIĘGA VIII, LIST XXX: DO Eulogiusza, biskup ALEXANDRII online w EWTN.
(Będzie trzeba przewinąć w dół do dokumentu)

Papież Grzegorz Wielki krytykuje użycie tytułu " biskupa powszechnego "i zaprzecza, aby Piotr był " Apostołem generalnym".

Dla wszystkich, którzy znają Ewangelię oczywiste jest, że przez głos Pana opieka nad całym Kościołem została zobowiązana świętemu apostołowi i księciu wszystkich Apostołów, Piotrowi. Do niego to powiedział, Piotrze, czy miłujesz Mnie? Paś owce moje! (Jan XXI. 17). Jemu jest powiedziane, oto szatan wyprosił sobie, żeby was przesiać jak pszenicę; a ja prosiłem za tobą, Piotrze, żeby wiara twoja nie zawiodła. A ty, kiedy się nawrócisz, utwierdź braci (Łk XXII. 31). Jemu jest powiedziane, Ty jesteś Piotr, i na tej opoce zbuduję mój Kościół, a bramy piekła go nie przemogą. I dam ci klucze królestwa niebie i cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie; a cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie (Mat. XVI. 18).

A zatem, otrzymał klucze królestwa niebieskiego, i moc wiązania i rozwiązywania, a opieka i przewodnictwo nad całym Kościołem jest zobowiązana jemu, ale on nie został nazwany apostołem powszechnym, a najbardziej święty człowiek, mój kolega-ksiądz Jan, próbuje nazwać się uniwersalnym biskupem. Jestem zmuszony zaprotestować i powiedzieć, *O tempora, O mores!*

Źródło: KSIĘGA V, LIST XX: DO MAURICIUS Augusta od papieża Grzegorza Wielkiego (590-604), online w EWTN. (Będzie trzeba przewinąć w dół do dokumentu)

Papież Grzegorz Wielki nazywa tytuł powszechny "zakazonym".

... Niech będzie też wiadomo Bractwu, że Jan, wcześniej biskupa miasta Konstantynopola, przeciw Bogu, przeciw pokojowi Kościoła, dla pogardy i szkody wszystkich kapłanów, przekroczył granice przyzwoitości i własnych możliwości i bezprawnie uzurpował sobie w synodzie ten dumny i skażony tytuł ekumeniczny, to znaczy, powszechny, wszechświatowy ...

... Wzywam i błagam, aby nikt z was nigdy nie przyjął takiego imienia i niech nikt nie zgodzi się na to, niech nikt nie napisze tego, lub przyzna, gdziekolwiek mogło być to napisane, lub złoży swój podpis pod tym, ale, jak wypada służącym Wszechmogącego Boga, niech każdy trzyma się z dala od tego rodzaju zatrutej infekcji, i nie da miejsca przebiegłemu kłamcy czekającemu w zasadzce, ponieważ to co się właśnie dzieje ku szkodzie i rozdziałowi całego Kościoła, i, jak już powiedziałem, ku potępieniu was wszystkich. Jeśli bowiem, ktoś zakłada, że jest powszechnym biskupem, to pozostaje, jakby biskupem nigdy nie był. ...

Źródło: KSIĘGA IX, LIST LXVIII Euzebiusza z Tesaloniki z Papież Grzegorz Wielki (590-604), na stronie internetowej New Advent. (Będziesz musiał przewinąć w dół do znaleźć w dokumencie)

Papież Grzegorz Wielki ogłasza tytuł "Kapłana powszechnego" Antychrystem

Każdy, kto sam siebie nazywa, lub chce być nazywany, kapłanem powszechnym, jest w swoim podnieceniu Prekursorem antychrysta, bo z dumą stawia się przed wszystkimi innymi. Nie jest to w niepodobnej dumie, iż jest on wprowadzany w błąd, bo, jako przewrotny chce się ukazać przed wszystkim jako Bóg, więc ten kto pożąda miano jedyne kapłana, wywyższa się przed wszystkimi innymi kapłanami.

Źródło: papież Grzegorz Wielki (590-604), List do cesarza Augusta Mauricius (przed założeniem tytułu "powszechny" przez Patriarchę Konstantynopola) w jego listach, ks. 7, list 33, trans. w NPNF, 2d serii Obj. 12, str. 226 (2d paginacji).

Tiara wręczona papieżowi Piusowi IX przez Izabelę II, królową Hiszpanii (1854) Zestaw z diamentów, pereł, szmaragdów, rubinów i szafirów.

Tak więc papież Grzegorz Wielki potępił tytuł Powszechnego patriarchy, wszechświatowego papieża, biskupa i kapłana. Widział, że taka pompatyczność była satanistyczna lub antychrystem z natury. W każdym razie papież Bonifacy III (607 AD), zaledwie trzy lata po śmierci Grzegorza, zwrócił się do cesarza Phocusa, by zadeklarować rzymską stolicę jako głowę wszystkich Kościołów chrześcijańskich, i że tytuł biskupa powszechnego (uniwersalnego) odnosiłby się wyłącznie do Biskupa Rzymu. Dokonano tego, starając się zakończyć ambicje patriarchy Konstantynopola.

Cesarz Phocus przychylił się do tej prośby, i wdzięczny Bonifacy III. wzniósł w Rzymie jego połączony posąg głoszący Jego wielkość.

∞ biblelight.net ∞

Darowizna Konstantyna dla "powszechnego papieża" w Rzymie.

... Nasz najbardziej łaskawy spokój pragnie, w jasnym dyskursie, poprzez strony naszego cesarskiego dekretu, wnieść do wiedzy wszystkich osób z całego świata, jakie rzeczy, nasz Zbawiciel i Odkupiciel, Pan Jezus Chrystus, Syn Ojca Najwyższego, ma za najbardziej cudownie stosowne wprowadzić przez jego świętych Apostołów Piotra i Pawła i przez interwencję naszego ojca Sylwestra, najwyższego papieża i powszechnego (uniwersalnego) papieża. Po pierwsze, w rzeczy samej, wyłożyć dalej, z głębi spowiedzi serca, w celu instruowania umysłów was wszystkich, naszą wiarę, którą nauczyliśmy się

od wyżej wymienionego błogosławionego ojca i naszego spowiednika, Sylwestra powszechnego papieża, a następnie na długość ogłoszone miłosierdzie Boga, które zostało wylane na nas. ...

Aby wszyscy ludzie i narody z różnych ras na całym świecie cieszyły się z nami, my zachęcamy wszystkich, aby składać nieograniczone dzięki, razem z nami, naszemu Panu i Zbawicielowi Jezusowi Chrystusowi. Gdyż On jest Bogiem w niebie i na ziemi nisko, który odwiedzając nas przez Jego świętych Apostołów, uczynił nas godnymi, by otrzymać święty sakrament chrztu i uzdrowienia ciała. W zamian za co, do tych samych świętych Apostołów, moich panów, św. Piotra i Pawła, a poprzez nich, również świętemu Sylwestrowi, naszemu ojcu, głównemu papieżowi i powszechnemu papieżowi Rzymu, i wszystkim papieżom jego następcom, którzy do końca świata będą siedzieć na miejscu Świętego Piotra: możemy uznać, a tym samym przyznać, naszemu cesarskiemu pałacowi na Lateranie, który jest preferowany, i o stopień powyżej ponad wszystkie pałace całego świata, tenże diadem, to jest koronę naszej głowy, i jednocześnie tiarę, a także przepaskę naramienną, -To jest kołnierz, który zwykle otacza szyję naszego władcy, a także fioletowy płaszcz, i szkarłatne tuniki, i wszystkie cesarskie szaty, i tę samą rangę, co przewodniczy kawalerii cesarskiej, dając również berła cesarskie, i, jednocześnie, włócznie i sztandary; także banery i inne cesarskiej ozdoby, i wszystkie korzyści z wysokiej pozycji imperialnej i chwałę naszego urzędu.

Choć w 15 wieku okazało się fałszywym, użycie określenia "uniwersalny papież" w darze od Konstantyna pokazuje, że tytuł został przypisany Biskupowi Rzymu w 8 wieku. Przez wieki Donacja Konstantyna była uznawana przez katolicki Kościół za prawdziwą.